

Змея се уплаши още повече отъ силата и бързината на циганина.

Като стигнаха въ къщата на змея, срѣщна ги змеицата, готви — нагости ги и вечерята имъ постла да спятъ — единъ въ едното кюше, другъ въ другото.

Циганинътъ се сѣщаше, що му мисли змеятъ, и сънь го не хващаше въ постелята. Като чу че змея вече заспа и захърка, той стана полекичка, взема дървеното корито отъ водника, турна го подъ завивката си, пъкъ той се качи на тавана да гледа, какво ще стане.

По едно врѣме змея се събуди, стана тихо, взема бравата и приближи до постелята на циганина, дѣто лежеше сега коритото, и го удари три пѣти съ всичка сила. Коритото стана на парчета и змея, успокоенъ че се отърва отъ своя голѣмъ съперникъ, легна пакъ да спи.

А циганинътъ слѣзе отъ тавана, измѣсти счупеното корито и пакъ си легна не мѣстото, ни лукъ ялъ, ни на лукъ мирисалъ.

На заранята стана змея, стана и манго.

Змея позеленѣ отъ страхъ, като го виде. А манго му рече:

— Е, побратиме, много лоши бѣлхи си ималъ. Нощеска три пѣти ме ухапаха, ама по-лошо отъ кучета.

— Бре, такива удари, той да ги вземе за бѣлхи, помисли змея и се уплаши още повече.

А циганинътъ му рече:

— Хайде, побратиме, сега пъкъ азъ да те водя у дома на гости!

Станаха и отидоха. Циганката сготви — нагости ги. Седнаха край огнището на приказки. Отъ една страна циганина съ циганката — отъ друга змеятъ,